

НЕГАТИВНИЙ ДИТЯЧИЙ ДОСВІД ЯК ПСИХОЛОГІЧНА ДЕТЕРМІНАНТА СЕЛФХАРМУ СТУДЕНТІВ В УМОВАХ ВІЙНИ В УКРАЇНІ

Соколова Валерія

DOI: 10.37096/SHDISJ-24-1.2-0008

Анотація

Актуальність. У даній статті досліджено предиктори (негативний дитячий досвід та ін.), які можуть спричинити самоушкоджуючу поведінку у осіб студентського віку.

Методологія. Для виявлення дитячих психологічних травм використано опитувальник «Негативний дитячий досвід», коротка версія Д. Фелітті; для визначення рівня стресу у студентів - Опитувальник рівня суб'єктивного стресу PSS-10; Анкета Способи самоушкодження (Self-Harm Inventory) - для визначення видів та способів самоушкодження; для всебічної оцінки функцій несуйцидального самоушкодження - опитувальник Опис суджень про самоушкодження (ISAS).

Вибірка. В опитуванні узяло участь 110 респондентів віком від 17 до 26 років. З них 78 жінок та 32 чоловіка. Всі респонденти є студентами закладів вищої освіти. Збір даних проводився анонімно за допомогою Google Forms у січні 2024 р.

Результати. У статті описано поняття аутодеструктивної поведінки, роль різних чинників (стать, вік, негативний дитячий досвід, сімейне середовище, психологічний стан, великий депресивний розлад, стрес та копінг-стратегії) в розвитку селфхарму. З'ясовано також, що аутоагресія студентів може бути спричинена низькою самооцінкою, незадоволеністю собою та ін. причинами. В межах емпіричного дослідження виявлено, що більшість респондентів вдавалося хоча б до одного виду селфхарму, а основними детермінантами селфхарму в студентському віці є деструктивне оточення, дисфункціональна сім'я та емоційна занедбаність в дитинстві, проте лише кожен шостий з респондентів виховувалися в деструктивних сім'ях. Окрім цього, встановлено, що у студентів, які вдаються до селфхарму, рівень стресу є вищим, також вищим є загальний рівень деструктивності сім'ї.

Висновки. Отримані результати дають підстави стверджувати, що існує взаємозв'язок між вираженим актуальним стресом студента та його негативним дитячим досвідом, що може в подальшому призвест до самоушкоджень такої особи.

Ключові слова: аутодеструктивна поведінка, селфхарм, студенти, стрес, війна.

Актуальність

Студентський вік або пізня юність є критичним періодом розвитку для виникнення проблем з психічним здоров'ям людини. В цей час молоді люди вперше самостійно стикаються з реальними життєвими проблемами та зазнають численних драматичних переживань, які негативно впливають на розвиток особистості та призводять до ситуацій, у яких людина стає не здатною справитися з проблемами в

особистому житті соціально прийнятним способом. У таких випадках молодь часто, намагаючись хоч якось впоратися з життєвими труднощами, вдається до різних видів селфхарму. Згідно, п'ятої версії Статистичного та діагностичного посібника з психічних розладів (DSM-5) термін селфхарм, або «несуїцидальна поведінка» (non-suicidal self-injury, NSSI), визначається як «навмисне, пряме, самостійне руйнування тканин тіла без суїцидальних намірів і з метою, що не є соціально санкціонованою.» (American Psychiatric Association, 2013). В літературі його також іноді називають самоушкоджувальною поведінкою, несуйцидальним самоспрямованим насильством, самоушкодженням або навмисним самоушкодженням (хоча деякі з цих термінів, наприклад, самоушкодження, не відрізняють несуйцидальні наміри від суїцидальних). (International Society for the Study of Self-injury (ISSI), 2007). Тобто це фізична форма аутоагресивної поведінки, за якої людина завдає сама собі шкоду без цілі вчинити самогубство. Джозеф Клонські - професор психології в Стендфорському університеті, приділив дуже багато часу дослідженням проблеми селфхарму та розробив моделі механізмів NSSI. За його дослідженнями, механізми NSSI можуть включати регуляцію емоцій, зменшення внутрішнього напруження, збільшення контролю над своїм життям та відчуття гостроти дійсності. (Klonsky, E. D., 2007) Він також вивчав різні типи самоушкодження та чинники, які можуть впливати на ризик виникнення NSSI, зокрема, вікові та статеві різниці. Клонські розробив теоретичну модель ризику самоушкодження, яка включає психологічні, соціальні та біологічні чинники, які можуть впливати на ризик NSSI та появу інших форм саморуйнувальної поведінки.

Кімберлі Гратц із своєю командою досліджувала взаємозв'язок між симптомами психічних розладів та NSSI. Гратц досліджувала ефективність дії терапії, спрямованої на регулювання емоцій, у зменшенні випадків селфхарму. Дослідження показало, що учасники, які отримували терапію з регулювання емоцій, мали значно меншу кількість випадків селфхарму. (Swanson, S. A., 2011) Окрім цього Гратц дійшла висновку, що NSSI є поширеним явищем серед людей, які стикаються з психічними розладами, особливо серед тих, хто має симптоми тривожності та депресії. Період студентства є критичним для розвитку проблем з психічним здоров'ям, які часто виникають у зв'язку з психологічними кризами та стресовими ситуаціями. Ці проблеми можуть негативно впливати на розвиток особистості та призвести до психічних порушень, які людина не здатна вирішити прийнятним для суспільства способом. У зв'язку з цим, молодь нерідко намагається знайти спосіб впоратися з труднощами, вдаючись до різних форм самознищення. Наразі ця тенденція особливо помітно простежується в умовах війни. Аутодеструктивна поведінка є дуже небезпечним та поширеним феноменом в сучасному соціумі і несе серйозну загрозу для розвитку людини в суспільстві. Статистичні дані міжнародного дослідницького проекту «Європейське опитування учнівської молоді щодо вживання алкоголю та наркотичних речовин» (ESPAD: The European School Survey Project on Alcohol and Other Drugs), в якому Україна бере участь з 1995 року підтверджують цей факт. У останньому опитуванні 2019 року було виявлено, що звичка тютюнопаління є у

кожного п'ятого учня 14-17 років (19,6% – 23% серед хлопців та 16,5% серед дівчат); 18% опитаних повідомили про те, що вони хоча б один раз в житті вживали яку-небудь з наркотичних речовин (серед хлопців – 17,9%, серед дівчат – 18,1%); 8,7% вживали марихуану протягом життя (серед хлопців – 10,7%; серед дівчат – 6,8%). (Балакірева О.М., 2019) В умовах війни в Україні ці цифри можуть бути більш високими через переживання стресу.

Несприятливий дитячий досвід (НДД) вперше був описаний у зв'язку з наслідками для здоров'я у одному з найбільших досліджень, проведеному CDC-Kaiser у 1998 році. (American Psychiatric Association, 2013) В результаті виявилось, що особи, які зазнали чотирьох або більше категорій впливу в дитинстві, порівняно з тими, хто не зазнав жодної, мали у 4 - 12 разів вищий ризик селфхарму, алкоголізму, зловживання наркотиками, депресії та спроб самогубства. (O'Neill, S., 2018)

Мета статті - проаналізувати зв'язок між негативним дитячим досвідом та збільшенням проявів селфхарму серед студентів під час повномасштабної війни в Україні. Дослідження також має на меті визначити роль селфхарму як можливої реакції на стресові події в умовах війни. З огляду на теоретичні та емпіричні дослідження, які вказують на негативний дитячий досвід як одну з ключових причин, важливо підтвердити та уточнити ці зв'язки, для того щоб глибше зрозуміти детермінанти селфхарму в умовах стресу під час війни.

Методологія

У дослідженні було застосовано такий методичний інструментарій: опитувальник «Негативний дитячий досвід», коротка версія Д. Фелітті, Опитувальник рівня суб'єктивного стресу PSS-10, Опис суджень про самоушкодження (ISAS), анкета Способи самоушкодження (Self-Harm Inventory). Для виявлення дитячих психологічних травм – опитувальник «Негативний дитячий досвід», коротка версія Д. Фелітті. Для визначення рівня стресу у студентів було використано Опитувальник рівня суб'єктивного стресу PSS-10. Для визначення видів та способів самоушкодження було використано анкета Способи самоушкодження (Self-Harm Inventory), а для всебічної оцінки функцій несуйцидального самоушкодження було використано опитувальник Опис суджень про самоушкодження (ISAS). Збір даних проводився анонімно за допомогою Google Forms у січні 2024 р. В опитуванні взяло участь 110 респондентів віком від 17 до 26 років. З них 78 жінок та 32 чоловіка. Всі респонденти є студентами вищих навчальних закладів.

Результати

В ході чинного дослідження, нам вдалося виявити, що серед загальної кількості респондентів (110 осіб), хоча б до одного виду селфхарму вдавалося 96 респондентів (87.3% від загальної вибірки).

Для дослідження найпоширеніших способів селфхарму та функцій, які він виконує у чоловіків та жінок, рандомним способом було відібрано вибірку 30 чоловіків та 30 жінок. За допомогою описових статистик (а саме використання середніх значень) та таблиць частот було виявлено, що чоловіки, які вдаються до селфхарму, частіше вдаються саме до таких способів самоушкодження як: передозування (8.3%), поризи (15%), обпалення (11.7%), биття головою (20%), необережне водіння (5%) та віддалення від бога (5%). Жінки в свою чергу частіше вдаються до подряпин (30%), роздирання ран (25%), навмисного погіршення стану здоров'я (15%), навмисного звільнення з роботи (6.7%), спроб самогубства (6.7%), навмисного голодування (13.3%). Однаково часто і жінки, і чоловіки вдаються до зловживання алкоголем (43.3%), биття себе (38.3%), нерозбірливих статевоїх зв'язків (6.7%), налаштування на те, що партнер кине (38.3%), зловживання ліками (11.7%), аб'юзивних стосунків (21.7%), тілесних ушкоджень (28.3%) та катування думками про самогубство (23.3%).

За допомогою описових статистик та аналізу середніх значень вдалося виявити, що найчастіше чоловіки та жінки вдаються до селфхарму задля того, щоб відчуті «самопокарання» (середнє = 1.10), тому можна припустити, що досліджувані керуються мотивом «доводжу собі, що мій емоційний біль є цілком реальним». Однаково часто жінки та чоловіки за допомогою селфхарму вдаються до «протистояння суїциду» (середнє = 0.767). Окрім цього існують і інші резони.

Зокрема, «міжособистісна межа» (середнє = 0.667), що розуміється як твердження: «створюю межу між собою та іншими» та «встановлюю бар'єр між собою та іншими». Літературні джерела наголошують на як правило болісному відчутті респондентом своєї іншості у співставленні з оточуючими, коли вона обтяжує, а не є предметом захоплення. В той же час допускається і можливість тлумачити його як певне нарцистичне задоволення особи від своїх страждань (на протигагу іншим з їх необтяженим глибиною внутрішнім життям).

«Турбота про себе» (середнє = 0.567) вказує на те, що людина, яка вдається до самопошкодження, може мати велику турботу про своє власне благополуччя. Така турбота може бути виражена у бажанні знайти спосіб подолати страждання або покращити своє становище, навіть якщо це вимагає самопошкодження.

Ще один особистісний предиктор - «помста» (середнє = 0.500) вказує на бажання відплатити за те, що людина вважає несправедливим або образливим. У контексті самопошкодження, це може означати відчуття, що самопошкодження - це спосіб помститися комусь або чомусь. Помста може бути спрямована на інших людей, на суспільство в цілому або навіть на самого себе як спроба покарати себе за переконання у власній непридатності або провині.

Конструкт «Зв'язок з іншими» (середнє = 0.300), відображає ставлення особистості до взаємодії з іншими людьми та її переживання щодо власної соціальної ізоляції або відчуття іншості. У контексті самопошкодження, люди можуть відчувати, що вони відокремлені від інших або не здатні налагодити глибокі зв'язки з

ними. Це може призвести до самотності, відчуття відчуженості або навіть до ризику подальшого самопошкодження в пошуках способу вираження таких емоцій.

В контексті дослідження функцій самоушкодження з позиції статевих особливостей вдалось виявити, що чоловіки частіше вдаються до селфхарму для пошуку незалежності (середнє=1.07). Ця шкала містить такі твердження «переконаюсь, що я самодостатній», «демонструю, що мені не потрібно покладатись за інших, щоб отримати допомогу» та «доводжу свою автономність / незалежність». Окрім даної функції, у досліджуваних хлопців також спостерігається виражена функція «Пошук почуттів та вражень» (середнє = 0.567). Вона описується через такі твердження: «намагаюсь досягти емоційного піднесення, відчути хвилювання», «розважаю себе або інших, роблячи щось екстремальне» та «розширюю власні межі можливого, як це відбувається під час стрибків з парашутом або іншої екстремальної діяльності».

На відміну від чоловіків, у жінок фігурують функції «Регуляція афектів» (середнє = 1.87), «Антидисоціація» (середнє = 1.13), «Міцність» (середнє = 1.03), «Позначення болю» (середнє = 0.967) та «Міжособистісний вплив» (середнє = 0.833). Найбільший показник має конструкт «Регуляція афектів», який вказує на здатність особистості в такий спосіб регулювати свої емоції.

У контексті обговорення особистісних причин селфхарму можна припустити, що жінки, які вдаються до самопошкодження, можуть мати складнощі у здатності ефективно впоратися зі своїми емоціями, тому селфхарм для них виступає в якості «копінг-стратегії» для регуляції своїх емоцій. Це підтверджує і високий бал за позицією «Позначення болю», що вказує на те, що жінки можуть використовувати самопошкодження як спосіб вираження свого болю або як спосіб пом'якшення емоційного дискомфорту.

В цьому контексті доречно розглянути і наступну причину - «Антидисоціація», яка також має високий показник серед молодих жінок. Отримані результати вказують на тенденцію до уникнення ними дисоціації, тобто роз'єднання або відокремлення від своїх думок, почуттів або тіла. Можна припустити, що ці жінки прагнуть зберегти єдність своєї особистості та долати відчуття роз'єднання шляхом самопошкодження.

Наступний конструкт «Міцність» вказує на психологічну міцність та здатність до адаптації до стресу та негативних життєвих обставин. В плані інтерпретації це означає, що жінки вдаються до самопошкодження, використовуючи його як спосіб подолання труднощів та виходу з них з більшою внутрішньою силою та впевненістю у собі.

Конструкт «Міжособистісний вплив» передбачає розуміння того, як взаємодія з іншими людьми впливає на рішення та поведінку особи жіночої статі стосовно самопошкодження. Міжособистісний вплив може мати різноманітні форми. Наприклад, позитивні міжособистісні взаємодії такі, як підтримка та розуміння з боку близьких людей, можуть допомагати жінкам знаходити альтернативні способи

вираження емоційного стану та вирішення проблем, які могли би призвести до самопошкодження. З іншого боку, негативні міжособистісні взаємодії, такі як конфлікти, відкидання або неприйняття з боку інших, можуть поглибити емоційну напругу та викликати стрес, що може посилювати схильність до самопошкодження у студенток.

В ході дослідження інших предикторів здійснення самопошкодження вдалося встановити, що селфхарм корелює з показником «дисфункціональна сім'я». що свідчить про те, що особи, які мають досвід самопошкодження, частіше виявляють і ознаки дисфункціональної сімейної динаміки. Але серед 110 учасників нашого дослідження в деструктивних сім'ях виховувались лише 19 осіб. Тому, однозначно встановити, що в умовах виховання в деструктивній сім'ї, людина точно буде демонструвати поведінку самопошкодження ми не можемо. Проте, ми точно можемо сказати, що чим більший рівень деструктивності в сім'ї був у людини в дитинстві, тим більшу кількість самопошкоджень ми будемо спостерігати в неї у студентському віці. Окрім цього високий показник кореляції селфхарму з «деструктивним оточенням» (0.405, $p=0.001$) підтверджує, що студенти, які вдаються до селфхарму, частіше можуть перебувати в оточенні, яке сприяє розвитку деструктивних звичок, включаючи вживання наркотиків або алкоголю, агресивну поведінку та інші негативні практики.

Також з селфхармом значуще корелює і показник «емоційної занедбаності» (0.269, $p=0.038$), що означає, що студенти, які перебували в емоційно занедбаному середовищі, де була відсутня підтримка, наявні постійні конфлікти та інші явища, що можуть призводити до психологічного дискомфорту та стресу у дитячому віці, можуть вдаватися до використання селфхарму в юнацькому віці.

Результати регресійного аналізу показують, що існує помірна позитивна залежність між рівнем селфхарму та дисфункціональністю сімейного оточення. Це означає, що чим більша дисфункціональність сімейного середовища, тим вищий рівень селфхарму у студентів.

В ході дослідження вдалося визначити, що у студентів, які вдаються до селфхарму, рівень стресу вищий, так як на це вказують середні значення. При цьому, загальний рівень деструктивності сім'ї таких осіб також вищий. Тому можна припустити, що наявний взаємозв'язок між негативним дитячим досвідом та стресом, що може в подальшому призвести до того, що студент буде вдаватися до селфхарму.

Дискусія

У даній статті ми досліджували взаємозв'язок селфхарму з негативним дитячим досвідом та стресом. За результатами нашого дослідження, ми виявили, що хоча б до одного виду селфхарму вдавалося більшості респондентів, проте лише деякі з них виховувались в деструктивних сім'ях. За допомогою рандомізованого відбору вибірки, ми встановили, що у студентів, які вдаються до селфхарму, рівень стресу є вищим, також вищим є і загальний рівень деструктивності сім'ї. Результати

кореляційного аналізу показали, що селфхарм на високому рівні корелює з показником "дисфункціональна сім'я", деструктивним оточенням та емоційною занедбаністю. Це свідчить про те, що особи, які мають досвід самопошкодження, мають більшу схильність до вияву ознак дисфункціональної сімейної динаміки. Однак, важливо підкреслити, що ми не можемо однозначно стверджувати, що виховання в деструктивній сім'ї точно призведе до самошкодження. Проте, чим більша деструктивність сімейного середовища у дитинстві, тим вищий рівень селфхарму у студентському віці. Це було підтверджено результатами регресійного аналізу.

Отримані нами результати корелюють з результатами іншого дослідження, яке мало на меті визначити роль негативного дитячого досвіду як детермінанти несуїцидальних самопошкоджень серед дітей та підлітків, які були направлені в стаціонарні психіатричні установи (Baiden, P., Stewart, S. L., & Fallon, B., 2017). В результаті було виявлено, що діти та підлітки, які зазнавали фізичного насильства, мали на 49 % більше шансів вдатися до самопошкодження, не пов'язаного із суїцидом, а діти і підлітки, які зазнали сексуального насильства, мали на 60 % більше шансів вдатися до самопошкодження, не пов'язаного з суїцидом, у порівнянні зі своїми однолітками, які не піддавалися насиллю.

Окрім цього, наші результати також корелюють з дослідженням несприятливого дитячого досвіду та селфхарму у пацієнтів, що були госпіталізовані до психіатричної установи у Глазго, Великобританія. Одномірний аналіз показав, що пацієнти з повторним самопошкодженням повідомляли про вищі показники депресивних симптомів, тривожних симптомів, намірів померти, а також про вищий рівень негативного дитячого досвіду і нижчий рівень залежного стилю прив'язаності до оточення. Учасники, які повідомили про вищий рівень негативного дитячого досвіду, значно частіше вдавалися до повторних самопошкоджень порівняно з тими, хто мав нижчий рівень негативного дитячого досвіду. (Cleare, S., 2018)

У даній роботі ми також досліджували найпоширеніші види селфхарму серед студентів та їхні функції. На основі отриманих даних ми виявили, що існує значна різноманітність у способах самопошкодження як у чоловіків, так і у жінок. У контексті аналізу функцій селфхарму, ми виявили, що як чоловіки, так і жінки використовують його як спосіб самопокарання, протистояння суїциду та впливу на міжособистісні кордони. Деякі статеві відмінності також виявлені в конструктах, характерних саме для жінок, таких як регуляція афектів, антидисоціація та міцність, що вказує на складніше психологічне, в тому числі й емоційне, функціонування молодих жінок в контексті здійснення самопошкодження.

Висновки

У даній статті був проведений теоретичний огляд феномену аутодеструктивної поведінки та селфхарму, зокрема, а також емпіричне дослідження, яке дозволило

виявити основні психологічні детермінанти та функції селфхарму у студентів. Період студентства є критичним для розвитку проблем з психічним здоров'ям, які часто виникають у зв'язку з психологічними кризами та стресовими ситуаціями. Ці проблеми можуть негативно впливати на розвиток особистості та призвести до психічних порушень, які людина не здатна вирішити прийнятним для суспільства способом. У зв'язку з цим, молодь нерідко намагається знайти спосіб впоратися з труднощами, вдаючись до різних форм самоушкодження NSSI. NSSI охоплює 15-28% молодих людей (Boullier, M., & Blair, M., 2018), і в середньому починається у віці від 12 до 14 років. (Whitlock J., Knox K.L., 2007)

Аутоагресивна поведінка - це форма поведінки, при якій людина свідомо та цілеспрямовано завдає собі шкоду. Вона часто є ознакою емоційного та психологічного напруження, яке може виникати в результаті стресу, тривоги, депресії та інших психічних станів. Аутоагресія може також бути спричинена низькою самооцінкою, незадоволеністю собою та іншими причинами. Селфхарм фактично є фізичною формою аутоагресивної поведінки, яка полягає у завданні шкоди своєму тілу без наміру вчинити самогубство. Селфхарм може проявлятися у вигляді порізів, ударів головою, опіків та інших способів.

За допомогою емпіричного дослідження, нам вдалося дослідити детермінанти селфхарму у студентів, а також взаємозв'язок селфхарму з негативним дитячим досвідом та стресом. На основі результатів нашого дослідження ми встановили, що хоча б до одного виду селфхарму вдавалося більшості респондентів, проте лише деякі з них виховувалися в деструктивних сім'ях. Вдалося виявити, що основними детермінантами селфхарму в студентському віці є деструктивне оточення, дисфункціональна сім'я та емоційна занедбаність в дитинстві. Ці результати дозволяють припустити, що негативний дитячий досвід, особливо в контексті сімейного середовища, може мати важливе значення для розвитку самопошкоджувальної поведінки у подальшому.

Окрім цього, ми встановили, що у студентів, які вдаються до селфхарму, рівень стресу є вищим, а загальний рівень деструктивності сім'ї також вищий. Це дає підставу припускати, що існує взаємозв'язок між негативним дитячим досвідом та стресом, який може в подальшому призвести до самошкодження.

Список використаних джерел

- American Psychiatric Association. (2013). Diagnostic and statistical manual of mental disorders, Fifth Edition (DSM-5). Arlington, VA: American Psychiatric Publishing.
- American Psychiatric Association. (2013). Diagnostic and statistical manual of mental disorders, Fifth Edition (DSM-5). Arlington, VA: American Psychiatric Publishing.
- Baiden, P., Stewart, S. L., & Fallon, B. (2017). The role of adverse childhood experiences as determinants of non-suicidal self-injury among children and adolescents referred to community and inpatient mental health settings. *Child abuse & neglect*, 69, 163-176.

- Boullier, M., & Blair, M. (2018). Adverse childhood experiences. *Paediatrics and Child Health*, 28(3), 132–137.
- Cleare, S., Wetherall, K., Clark, A., Ryan, C., Kirtley, O. J., Smith, M., & O'Connor, R. C. (2018). Adverse childhood experiences and hospital-treated self-harm. *International journal of environmental research and public health*, 15(6), 1235.
- International Society for the Study of Self-injury (ISSS) (2007). Definition of non-suicidal self-injury.
- Kerr PL, Muehlenkamp JJ, Turner JM. Nonsuicidal self-injury: A review of current research for family medicine and primary care physicians. *JABFM*. 2010;23(2):240–259.
- Klonsky, E. D. (2007). The functions of deliberate self-injury: A review of the evidence. *Clinical Psychology Review*, 27(2), 226-239
- Куріння, вживання алкоголю та наркотичних речовин серед підлітків, які навчаються: поширення й тенденції в Україні: за результатами дослідження 2019 року в рамках міжнародного проекту «Європейське опитування учнів щодо вживання алкоголю та інших наркотичних речовин – ESPAD» / О.М. Балакірева (кер. авт. кол.), Д.М. Павлова, Н-М.К. Нгуєн, О.Г. Левцун, Н.П. Пивоварова, О.Т. Сакович; О.В. Флярковська. – К. : ТОВ «ОБНОВА КОМПАНІ», 2019. – 214 с.
- O'Neill, S., McLafferty, M., Ennis, E., Lapsley, C., Bjourson, T., Armour, C., & Murray, E. (2018). Socio-demographic, mental health and childhood adversity risk factors for self-harm and suicidal behaviour in College students in Northern Ireland. *Journal of affective disorders*, 239, 58-65.
- Swanson, S. A., Crow, S. J., Le Grange, D., Swendsen, J., & Merikangas, K. R. (2011). Prevalence and correlates of eating disorders in adolescents: Results from the national comorbidity survey replication adolescent supplement. *Archives of General Psychiatry*, 68(7), 714-723.
- Whitlock J., Knox K.L., The relationship between self-injurious behavior and suicide in a young adult population. *Arch Pediatr Adolesc Med*. 2007;161:634–640.

NEGATIVE CHILDHOOD EXPERIENCES AS A PSYCHOLOGICAL DETERMINANT OF SELF-HARM AMONG STUDENTS IN THE CONTEXT OF THE WAR IN UKRAINE

Sokolova Valeria

NEGATIVE CHILDHOOD EXPERIENCE AS A PSYCHOLOGICAL DETERMINANT OF SELF-FEEDING IN STUDENTS IN THE CONTEXT OF THE WAR IN UKRAINE

Sokolova Valeria

Abstract

Relevance. This article examines negative childhood experience as a psychological determinant that can cause self-feeding in the student population.

Methodology. To identify children's psychological traumas, the questionnaire "Negative Childhood Experience", a short version of D. Felitti, was used; to determine the level of stress in students - the PSS-10 Subjective Stress Level Questionnaire; Self-Harm Inventory - to identify types and methods of self-harm; for a comprehensive assessment of the functions of non-suicidal self-harm - the Self-Harm Judgment Descriptor (ISAS) questionnaire.

Sample. The survey was attended by 110 respondents aged 17 to 26 years. Of these, 78 were women and 32 were men. All respondents are students of higher education institutions. Data collection was carried out anonymously using Google Forms in January 2024.

Results. The paper describes the concept of self-destructive behavior, the role of various factors (status, age, negative childhood experience, family environment, psychological state, major depressive disorder, stress and coping strategies) in the development of self-harm. Based on the research framework, it was found that although one form of self-harm met the needs of the respondents, only some of them were raised in destructive families. It was also found that students' auto-aggression can be caused by low self-esteem, dissatisfaction with themselves and other reasons. Within the framework of the empirical study, it was found that the main determinants of self-harm in student age are destructive environment, dysfunctional family and emotional neglect in childhood. This suggests that negative childhood experiences, especially in the context of the family environment, may be important for the development of self-harming behavior in the future. exclusively, it was found that students who engage in self-harm have a higher level of stress, as well as a higher overall level of family destructiveness.

Conclusion. This gives reason to assume that there is a relationship between negative childhood experiences and stress, which can subsequently lead to self-harm.

Keywords: self-destructive behavior, self-harm, students, stress, war.

ADVERSE CHILDHOOD EXPERIENCE AS A PSYCHOLOGICAL DETERMINANT OF STUDENTS' SELF-HARM IN THE CONTEXT OF WAR IN UKRAINE

Sokolova Valeriia

DOI: 10.37096/SHDISJ-24-1.2-0008

Abstract

Relevance. This article explores adverse childhood experiences as a psychological determinant that can lead to self-harm in the student population.

Methodology. Methods: The Negative Childhood Experiences Inventory for identifying childhood psychological trauma, a short version by D. Felitti; Subjective Stress Scale (PSS-10) for determining the level of stress in students; questionnaire "Methods of

self-harm (Self-Harm Inventory)” to determine the types and methods of self-harm; questionnaire Description of self-harm judgments (ISAS) - for a comprehensive assessment of the functions of non-suicidal self-harm.

Sample. 110 respondents aged 17 to 26 years participated in the survey. Of these, 78 were women and 32 were men. All respondents are students of higher education institutions. Data collection was carried out anonymously using Google Forms in January 2024.

Results. The concept of self-destructive behavior is described, the phenomenon of self-harm and its predictors are analyzed in detail. It is shown that self-aggression can be caused by low self-esteem of a young person, dissatisfaction with oneself, often - family problems and other reasons. An empirical study of students revealed the relationship of self-harm in students with their negative childhood experience and stress of war. It was found that the majority of respondents surveyed attempted at least one type of self-harm during their lifetime, but only a few of them were raised in destructive families. It was also found that students prone to auto-aggression have a higher level of stress, and the overall level of destructiveness of their families was also higher. This gives reason to believe that there is a relationship between negative childhood experiences and stress, which can later lead to the practice of self-harm in a student.

Conclusions. It has been proven that the main determinants of self-harm in student life are a destructive environment, a dysfunctional family, and emotional neglect in childhood. These results suggest that negative childhood experiences, especially in the context of the family environment, can be important for the development of self-harming behavior in later life.

Keywords: autodestructive behaviour, self-harm, students, stress of war.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Соколова Валерія

Студентка факультету психології

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Київ, Україна

e-mail: sokolovskayaforwork@gmail.com

Конкуруючі інтереси: будь-які конкуруючі інтереси були оголошені автором.

Відмова від відповідальності: автор заявляє, що його думки та погляди, висловлені в цьому рукописі, не підлягають впливу будь-яких організацій.

ПРО ЦЮ СТАТТЮ

Цитувати цю статтю

Соколова Валерія НЕГАТИВНИЙ ДИТЯЧИЙ ДОСВІД ЯК ПСИХОЛОГІЧНА ДЕТЕРМІНАНТА СЕЛФХАРМУ СТУДЕНТІВ В УМОВАХ ВІЙНИ В УКРАЇНІ 2024 Журнал «Соціалізація та розвиток людини» 2. DOI: 10.37096/SHDISJ-24-1.2-0008

Подано 10 листопада 2024 р. / Переглянуто 16 грудня 2024 р. / Затверджено 30 грудня 2024 р.

Опубліковано: 31 грудня 2024 р.

DOI: 10.37096/SHDISJ-24-1.2-0008

Відповідальний редактор – Ярослав Рябчич

ПРАВА ТА ДОЗВОЛИ

Авторське право: © 2024 Соколова Валерія. Це стаття з відкритим доступом, що розповсюджується за ліцензією Creative Commons Attribution License (CC BY 4.0), яка дозволяє необмежене використання, розповсюдження та відтворення на будь-якому носії за умови посилання на автора та джерело.